

Sygn. akt: I C 194/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kieć
Protokolant:	Sandra Bień

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2021 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko G. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda (...) w B. kwotę 83 796,32 (osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt sześć ³²/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku lecz nie przekraczających stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 82 846,91 (osiemdziesiąt dwa tysiące osiemset czterdzieści sześć ⁹¹/100) złotych od dnia 14 października 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12 216,80 (dwanaście tysięcy dwieście szesnaście i 80/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- przyznaje kuratorowi pozwanego adwokatowi M. K. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora w kwocie 2 656,80 (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć i 80/100) złotych, w tym należny podatek VAT.

SSO Andrzej Kieć

Sygn. akt I C 194/20

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. K. 83.796,32 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP lecz nieprzekraczającymi wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 82.846,91 zł. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę kredytu gotówkowego, którego spłaty pozwany zaprzestał. Na skutek powyższego powód wypowiedział umowę a następnie bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty całości zadłużenia jako natychmiast wymagalnego. Pozwany kierowanych do niego pism nie odbierał ani na nie nie reagował.

Pozwany reprezentowany przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie wynagrodzenia związanego z wykonywaniem kurateli według norm przepisanych. W uzasadnieniu

wskazał, iż w jego ocenie roszczenie jest niewykazane zarówno co do zasady jak i co do wysokości albowiem wszelkie dołączone do pozwu dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych. Nadto wobec nieskutecznego (per aviso) doręczenia pisma o wypowiedzeniu umowy zarówno wypowiedzenie jak i całe powództwo jest przedwczesne.

Sąd ustalił:

Strony postępowania zawarły umowę o kredyt gotówkowy (...) w dniu 11 marca 2014 roku. Na mocy umowy powód udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne na łączną kwotę 103 092,78 zł na okres od dnia 11 marca 2014 roku do dnia 15 września 2026 roku. Całość kredytu miała zostać przekazana pozwanemu w formie bezgotówkowej na wskazane przez niego rachunki bankowe. Wysokości oprocentowania była zmienna, na dzień zawarcia umowy wynosiła 16% w stosunku rocznym; była to suma stałej marży banku i stawki WIBOR 6M; zmiana oprocentowania następowała na skutek zmiany stawki WIBOR 6M. Kredyt był płatny w 150 równych ratach płatnych do 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 1595,83 zł; ostatnia rata mająca charakter wyrównujący miała wynosić 1594,25 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 242465,70 zł; rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 18,04%. Pozwany był obowiązany niezwłocznie zawiadomić powoda o zmianach nazwiska, adresu zamieszkania pod rygorem odpowiedzialności za powstałą stąd szkodę. Powód mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku nie dokonania przez pozwanego w terminach określonych w umowie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania (par. 4 ust. 13 umowy; umowa k. 24 - 26).

Kredyt został uruchomiony 12 marca 2014 roku (polecenia przelewów k. 23). Pozwany regulował zobowiązania z tytułu jego spłaty do kwietnia 2019 roku (rozliczenie spłat k. 110 – 112, karty analityczne k. 113 – 121; wyczerpanie zadłużenia k. 122 – 129; harmonogram spłat k. 130 - 133). Ponieważ pozwany zaprzestał spłacania rat kredytu, powodowy bank podjął działania zmierzające do wyegzekwowania przysługujących mu należności. Pismem z 19 marca 2019 roku poinformował o zadłużeniu przeterminowanym wynoszącym 1261,56 zł; kolejnym pismem z dnia 24 kwietnia 2019 roku poinformował o zadłużeniu przeterminowanym w wysokości 1266,55 zł; z treści kolejnego pisma wynika, iż zadłużenie przeterminowane na dzień 20 maja 2019 roku wynosiło 2543,52 zł. Powód za każdym razem informował pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pismem z 17 lipca 2019 roku powód wypowiedział umowę, informując o wysokości zadłużenia na dzień wypowiedzenia w łącznej wysokości 81 879,59 zł w tym raty kredytu 79747,68 zł (w tym kredyt przeterminowany 2995,30 zł); odsetki należne 2058,13 zł; odsetki karne 45,78 zł; opłaty bankowe 28 zł. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia do dnia 6 września 2019 roku, zapowiadając dalsze naliczanie odsetek karnych, rozpoczęcie dochodzenia zwrotu należności w drodze postępowania sądowego a następnie egzekucyjnego. Pozwany został przy tym poinformowany, iż możliwa jest dobrowolna spłata długu w odrębnie ustalonych z powodem ratach miesięcznych. Kolejnym, ostatnim przed złożeniem pozwu, pismem z 11 września 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości wynikającej z umowy kredytu wynoszącej naówczas 83075,31 zł (należność główna 79747,68 zł; odsetki naliczone do dnia 10 września 2019 roku 3299,63 zł; opłaty i prowizje 28 zł) do dnia 2 października 2019 roku zapowiadając w razie nieuregulowania zadłużenia wystąpienie na drogę postępowania sądowego oraz egzekucyjnego. Wszystkie powyższe pisma powód przesyłał przesyłkami poleconymi na podany przy zawieraniu umowy adres (...)-(...) T. ul. (...); wracały one do powoda jako niepodjęte (korespondencja przedprocesowa k. 13 - 22).

Z dołączonego do pozwu wyciągu z ksiąg wynika, iż na dzień 14 października 2019 roku na wymagalne zadłużenie pozwanego wobec powoda składa się niespłacona należność główna 79747,68 zł; odsetki skapitalizowane naliczone 6 września 2019 roku 3099,23; odsetki karne naliczone do 13 października 2019 roku według stopy procentowej 10% w stosunku rocznym; opłaty i prowizje 28 zł; łącznie 83796,32 zł. Od kwoty 82846,91 zł winny być nadto naliczane dalsze odsetki karne w wysokości 10 % w stosunku rocznym (czterokrotność stopy lombardowej NBP) (wyciąg k. 7; taryfa opłat i prowizji wraz z rozliczeniem kosztów k. 134 - 136)).

Powyższe ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie dokumentów podlegających z mocy art. 243² kpc zaliczeniu w poczet materiału dowodowego. Ich prawdziwość oraz autentyczność nie została zakwestionowana przez żadną ze

stron; nie wzbudziła również wątpliwości Sądu. W ocenie Sądu rozstrzygnięcie sprawy możliwe było w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy dokumenty.

Sąd zważył:

Roszczenie podlegało całkowitemu uwzględnieniu. Zgodnie z art. 69 ust. 1 Prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Pozwany był dłużnikiem osobistym powoda a zatem jego odpowiedzialność należało ocenić przez pryzmat przepisów o odpowiedzialności kontraktowej.

W ocenie Sądu powód wykazał istnienie oraz zasadność roszczenia, zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Z kolei strona pozwana nie przedstawiła przekonujących dowodów przemawiających za oddaleniem powództwa w jakimkolwiek zakresie; argumenty przytoczone w odpowiedzi na pozew były nietrafne. Wysokość żądania została wykazana nie tylko wyciągiem z ksiąg bankowych ale również dokumentami o charakterze analitycznym takimi jak tabela z kartą analityczną rachunku kredytowego, kartą analityczną naliczania odsetek; harmonogram spłat kredytu, taryfa opłat i prowizji bankowych stosowanych przez powoda, karta analityczna rozliczenia prowizji i opłat. Prawdziwość oraz autentyczność tych dokumentów nie została w sposób przekonujący zakwestionowana przez stronę pozwaną. Sąd nadto nie dopatrywał się naruszeń po stronie powodowej procedury wypowiedzania umowy. Przede wszystkim umowę wypowiedziano w okresie, gdy zaległość przekraczała przewidywaną w umowie dwa pełne okresy płatności. Termin wypowiedzenia był zarówno zgodny z umową jak i zgodny z ustawą. Wypowiedzenie poprzedzono wezwaniami do zapłaty. (wysłano jedno upomnienie oraz dwa wezwania do zapłaty).

Nietrafne są, w ocenie Sądu, zarzuty bezskuteczności wypowiedzenia. Z akt sprawy wynika, iż wypowiedzenie zostało poprzedzone wyżej opisaną korespondencją między stronami odnośnie wezwań do zapłaty, jak i odnośnie możliwości restrukturyzacji wierzytelności. Poprzedzające wypowiedzenie wezwanie do zapłaty zostało pozwanemu skutecznie doręczone; procedura wypowiedzenia określona w umowie została dochowana. Powód skierował pismo o wypowiedzeniu umowy w dniu 17 lipca 2019 roku. Jak wszystkie pozostałe pisma nie zostało ono przez pozwanego odebrane; wróciło ono do powoda jako niepodjęte w dniu 6 sierpnia 2019 roku. Korespondencja zawierająca to pismo została pozwanemu przez doręczyciela pocztowego awizowana w dniu 22.07.2019r, zatem termin do jej odbioru upływał 29.07.2019r. Z tą datą należało uznać je za doręczone i od tej daty należało liczyć trzydziestodniowy termin wypowiedzenia – wypowiedzenie jest skuteczne z dniem następnym tj. z dniem 29.08.2019 roku. Pozwany w myśl umowy był obowiązany do informowania powoda o zmianach swojego adresu zamieszkania; nie poinformował on powoda o ewentualnej zmianie miejsca zamieszkania. Nadto w myśl ustaleń poczynionych na podstawie bazy PESEL-SAD w chwili kierowania do niego pism (w tym wypowiedzenia), pozwany był zameldowany pod adresem, na który kierowana była do niego korespondencja. Powyższe okoliczności uzasadniają przyjęcie, iż wypowiedzenie umowy było skuteczne, i nie było działaniem przedwczesnym. Pozwany miał możliwość zapoznania się z treścią kierowanych do niego pism (art. 61 par. 1 kc). Pozwany miał świadomość jakiego rodzaju umowę zawiera i jakie wiążą się konsekwencje z niedotrzymaniem jej warunków. Należało zatem uznać, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za niewykonanie zobowiązania z tytułu łączącej go z powodem umowy kredytu, które winien był wykonać zgodnie z jego treścią oraz z zachowaniem staranności (art. 354 – 355 k.c.).

Powyższe okoliczności uzasadniały uwzględnienie powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty procesu składa się opłata od pozwu, poniesiona przez powoda zaliczka na kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego 2656,80 zł; koszty zastępstwa procesowego według taryfy (par. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata od pełnomocnictwa 17 złotych. Wynagrodzenie dla kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego przyznano na zasadzie par. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia

wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej oraz uwzględniając nakład pracy kuratora.

SSO Andrzej Kieć